

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm583.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ja, det er i Aar netop tredive Aar, saa nær en hel Menneskealder, siden jeg, nylig vaagnet i Nordens Aand, det er i den universalhistoriske Anskuelse af Menneskelivet, som var, som er, og som skal komme: det store, det mageløse Kæmpeliv, der naar fra Tidens Ophav til dens Ende, fra Legen med Guldtærning paa Ida-Slettens lysegrønne Tavlebord til den evige Sejersfest i det guldtakte Gimle, - nylig vaagnet i denne Anskuelse, hvori 3Fortid og Fremtid levende sammensmelte med det nærværende Øjeblik, ja, sammensmelte i det som Mindet og Haabet i den nordiske Kæmpenatur, - nylig vaagnet i den nordiske Anskuelse af Livet og glødende for den, med brændende Længsel efter at være dens Talsmand for mine jævnaldrende, ej blot med Pen og Blæk, men baade først og sidst med den levende Røst, jeg havde lært om ej at skatte, saa dog at elske. Men se, de henrandt dog i det hele maalløse, de favre Dage, de behagelige Aar, den mandige Virksomheds naturlige Alder; og nu, da jeg staar ved Tærskelen, om ikke paa Dørtærskelen af den store Stenstue, hvor Hades troner, hvor, som Grækerne sang, kun et blodigt Offer kan øjebliklig afbryde den herskende Tavshed, - først *nu* blev min Mund opladt, ligesom blot til et pinligt Forhør paa Gravens Bred og til den sørgelige Bekjendelse: at de mange og store Vexler, jeg udstedte, dem kan jeg umulig indfri, men kun opregne de mangfoldige Uheld, der nøde min Mund til at lukke netop i det Øjeblik, den kræves for gammel og vitterlig Gjæld. Ja, mine Herrer, jeg kan forsikre Dem, det er ingen Spøg, med en saadan Examen, en saadan store Filologikum, paa sine gamle Dage; og skjønt jeg haaber, da det ej kan anderledes nytte, at gaa op til den, som jeg i min Ungdom plejede at gaa op til alle dem, jeg nødigt tog: med et lille Smil og et godt Mod, saa er en Smule Feber forud dog efter min Erfaring selv i Ungdommen uundgaaelig, endsige da i mine Aar, da man faar Skræk i Blodet selv bare ved at drømme om de overstaaede Examinere som forestaaende; og alle de Examinere var jo dog Børneleg imod denne, naar man først er bleven saa adstadig, at man besinder sig paa, hvad det er at komme i Forhør, ikke hos Forfædrene, men hos Efterslægten.